



# Ljubljanski ZVON

Leposloven in znanstven list.

Štev. 9.

V Ljubljani 1. kimovca 1890.

Leto X.

## V gôrah.

Raz visoko gôrsko sleme  
Gleda dom tesán;  
Vkréber nese téžko breme  
Mož potán.

Na samotno stêzo seva  
Živi solnčni sôj,  
Z drevja, v zraku mu prepeva  
Ptíčov rôj.

Često že je hodil čvrsto  
Vrhu teh strmín,  
Ali dânes nese — krsto  
Mož trpín!

Krsto nese, da jedínca  
Vánjo položí —  
Siromaku se od svínca  
Breme zlí . . .

Dôkaj sreče res nikoli  
Bog mu ni delil,  
A premnogo tudi holi  
Ni užil.

Zadovoljno v tesni koči  
Bival je doslej,  
Zdaj pa dôba zlá napoči  
Hiši tej!

Solzna mati, žena čaka  
Gôri krâj sinú,  
Pri mrličku bedna plaka  
Brez mirú.

Stoj, to peče kakor plâmen . . .  
Močni mož potrt  
Zgrudí se na skalni kamen,  
V srei smrt!

Z drevja, v zraku mu prepeva  
Pesmi ptíčov rôj,  
Nánj, na krsto modro seva  
Sólnčni sôj . . .

Vstane, v hrib se znova trudi,  
Mêni pa se zlí:  
Takšna stêza časih tudi  
V grôb drži' —

A. Funtek.

